

Μεγάλη ῥίς εἶναι δείγμα σοφίας· ἀπόδειξις ἡ ῥίς τοῦ Ὀμήρου, ἥτις εἶχε μῆκος ἑπτὰ δακτύλων. Ἐκ τούτου, τὸ ῥήτον, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι αἰσθάνονται μακρόθεν, οἱ δὲ ἀνόητοι σερρύνονται ῥινόσ. » (α)

« Αἱ μεγάλαι ῥίνες, λέγει ὁ Μαρβίλλος τιμῶνται παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς, ἐκτὸς παρὰ τοῖς Σίναις καὶ τοῖς Ταρταροῖς.

Αἱ σιμαὶ ῥίνες δὲν ἀρέσκουσι καὶ σημαίνουνσι κακὸν οἰωνόν. — Ἡ σύζυγος τοῦ Μοντμορενσύ ἦτο σιμή, διὰ τοῦτο εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ὠνόμαζον, Ἡ σιμή τοῦ Μοντμορενσύ. — Ὁ δούξ de Guise, ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος εἰς Βλουᾶ, ἦτο ὡσαύτως σιμός. — Ἐγνώρισα Κύριόν τινα, ὅστις, ἐπειδὴ ἐσέβeto πολὺ τὰς δύο ταύτας οἰκογενείας τοῦ Guise καὶ τοῦ Μοντμορενσύ, ἦτο ἀπαρηγόρητος διότι ὑπῆρχον αὐτοῦ δύο σιμοί, ὡς ἂν τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἡδύνατο νὰ βλάψῃ εἰς τι. »

Ἀφοῦ αἱ μεγάλαι ῥίνες εἰσὶν αἱ καλλίτεραι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ῥίς τοῦ Τίτου-Λιβίου, τοῦ Ὀβιδίου, τοῦ Ἀγγέλου Πολιτιανοῦ, τοῦ Καρόλου Βορρωμαίου, τοῦ Λέοντος τῆς Ἀγκώνης, (προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Della Virtù τὸν 16^{ον} αἰῶνα), τοῦ Κάμπενης καὶ τοῦ Ἀγγλου συγγραφέως Κέτ, θὰ ἐποίησαν πολλοὺς φθονερούς.

Τὸ αὐτὸ δὲν ἤθελε συμβῆ διὰ τὴν ῥίνα τοῦ Βερῶδου Β. δελφίνος τῆς Ἀρβέρνης, τοῦ ἐπονομασθέντος Κόμητος σιμοῦ· μῆτε τοῦ Γουλλιέλμου τῆς Ὁράνγης τοῦ ἐπονομασθέντος κοντομούτου.

Ὁ Φραγκίσκος δούξ τῆς Ἀλανσῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Ἑρρίκου Γ'. τοσούτον εἶχε παραλλάξει ἐκ τῆς ἐφλογίας, ὥστε ἡ ῥίς αὐτοῦ εἶχε διαιρεθῇ εἰς δύο· οὕτω, μετὰ τὴν πανουργίαν καὶ ἄκαρπον ἀπόπειραν ἣν ἐπεχειρίσθη τὸ 1583 ἵνα κυριεύσῃ παρὰ τῶν συμμάχων αὐτοῦ Φλαμάνδων τὴν Ἀμβέρσην, ἀπόπειραν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα μανία τῆς Ἀμβέρσης, εἶχον ποιήσει δι' αὐτὸν τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα, ἀναφερόμενον παρὰ τοῦ Ἑστουάλου:

Ἄν τοῦ Φραγκίσκου φαίνεται ἡ ῥίς διηρημένη
Φλαμάνδοι, μὴ θαυμάσητε,
Καθότι εἰς διπρόσωπον τοιοῦτόν τι θὰ γένῃ.

Ἡ ῥίς τοῦ Κυράνου δὲ Βερζεράχ εἶχεν ἀποκτήσει τοσούτον μέγεθος, ὥστε ὁ κύριος αὐτῆς ἠναγκάζετο συνεχῶς νὰ κρατῇ τὸ ξίφος καὶ νὰ ἐπαπειλῇ τοὺς αὐθάδεις τοὺς ἐμιλοῦντας ἐμπαιχτικῶς περὶ τῆς ῥινόσ του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

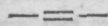
Ὁ Μαρβίλλος λέγει ὅτι μεταξὺ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχουσιν ἴσως δύο, τῶν ὁποίων οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου εἰσὶν ἐντελῶς ὅμοιοι. Τὸ περίεργον, λέγει, εἶναι ὅτι ἡ φύσις ἐπλασε τὸ πρόσωπον οὕτω πως, ὥστε ὅσον δυσειδές καὶ ἂν ᾖ, γίνεται ἐτι δυσειδέστερον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ᾖ παραμορφωμένον ἐξ ἀσθενείας ἢ τινος ἄλλης αἰτίας, ἂν θελήσῃ

(α) Courré, Ἑσπερίαι φιλολογικαί, τμή. 7, σ. 119.

τις νὰ προσθέσῃ τι, καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσχημίᾳ ἡ φύσις διετήρησε συμμετρίαν τινὰ ἀκριβεστάτην. Λόγου χάριν, ἐὰν θέλωμεν νὰ μακρύνωμεν τὴν ῥίνα σιμοῦ τινος, θὰ τὸν καταστήσωμεν μᾶλλον δυσειδῆ, καθότι οὕτω θέλει χαθῇ ἡ συμμετρία πρὸς τοὺς λοιποὺς τοῦ προσώπου χαρακτῆρας, οἵτινες ἀπαιτοῦσιν ἐκεῖνο τὸ μέγεθος τῆς ῥινός. Οὕτω κατὰ τινας φυσικοὺς κανόνας, ὁ σιμὸς πρέπει νὰ ἦναι σιμὸς καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας, τὸ πρόσωπον τοῦ σιμοῦ ἤθελε γέιναι δύσμορφον καὶ ἂν ἐθέταμεν εἰς αὐτὸ τὴν ὠραιότεραν ῥίνα. Προσθέτω ἀκόμη, ὅτι ἐνίοτε εἶναι ἴσως ἀναγκαῖον καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ διόλου ῥίς, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Τοσκανικὴν ἀρχιτεκτονικὴν δὲν ὑπάρχει σπείρα εἰς τὰ κιονόκρανα. Ἡ σπείρα εἶναι καλῶπισμός κατὰ τὴν Ἰωνικὴν καὶ Κορινθιακὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἐνῶ κατὰ τὴν Τοσκανικὴν εἶναι ἀνωμαλία μᾶλλον.

Μικρὰ ῥίς, μικροὶ ὀφθαλμοί, μέγα στόμα, ἀνέχουσιν εἰς εἰδός τι ὠραιότητος, τὸ ὅποιον ἴσως εἰς ἡμᾶς δὲν ἀρέσκει, ἀλλὰ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ καταδικάζωμεν, καθότι ἔχει καὶ αὐτὸ τοὺς κανόνας του. Οἱ κανόνες οὗτοι εἰσὶ πάντοτε σταθεροί, διὰ τοῦτο οἱ ζωγράφοι, οἱ καλῶς γινώσκοντες αὐτὸ, ἐπιτυγχάνουσιν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁμοιότητα. Εἰς τοῦτο ἐκαυχᾶτο ὁ περὶφημος ζωγράφος Ναντέιλ. Ἦκουσα ποτὲ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι ὑπάρχουσι χαρακτῆρες τινες τοῦ προσώπου, εἰς οὓς ὀφείλει πολὺ νὰ ἐπιστήσῃ τις τὴν προσοχὴν, καθότι οὗτοι δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μέτρον εἰς τοὺς λοιπούς· καὶ ὅταν οὗτοι ζωγραφηθῶσι καλῶς, διὰ τοὺς ἄλλους οὐδεμία πλέον μένει δυσκολία. Ἠρώτησα αὐτόν ποτε,

ἂν δύναται νὰ ζωγραφίσῃ πρόσωπον ἀπὸν μὲ τοὺς χαρακτῆρας τοὺς ὁποίους θέλω τῷ εἶπει· — ναι, μοὶ ἀπεκρίθη, ἀρκεῖ νὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς ἀκριβῶς εἰς ὅ, τι σὲ ἐρωτήσω, διότι ἐπ' αὐτοῦ συνίσταται ὅλη ἡ δύναμις τῆς τέχνης μου.»

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν ἔχουσι προτιμήσεις διὰ τινας ἡμέρας τοῦ ἔτους· π. χ. ὁ Ναπολεὼν ἡγάπα τὴν 20 Μαρτίου.

« Κάρολος ὁ Ε', λέγει ὁ Βραντῶμ, ἡγάπα τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ματθαίου, καθότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχεν ἀναγορευθῇ αὐτοκράτωρ· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε γεφθῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε συλλάβει τὸν Φραγκίσκον Α'. (οὐχὶ κυρίως ἐκεῖνον, ἀλλὰ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ). » Ὁ Κάρολος ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Ματθαίου (24 Φεβρ. 1500), τὴν 24 Φεβρουαρίου 1527 ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Φερδινάνδος εἶχεν ἀναγορευθῇ βασιλεὺς τῆς Βοστανίας· τὴν 24 Φεβρ. 1556 ἐγκατέλιπε τὸν θρόνον.

— Ἡ πρώτη τοῦ Ἰαννουαρίου ἦν διὰ τὸν Φραγκίσκον Α'. ὅ,τι ἡ 24 τοῦ Φεβρ. διὰ τὸν Κάρολον Ε'. Οὗτος ἐγεννήθη τὴν 1ην Ἰαννουαρίου· τὴν 1ην Ἰαννουαρίου ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του καὶ διεδέχθη οὗτος τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας· τὴν 1ην Ἰαννουαρίου ὑπᾶνδρευσε τὴν θυγατέρα του· τὴν 1ην τέλος Ἰανν. εἰσῆλθεν ὁ Κάρολος Ε'. εἰς Παρισίους.

Ὁ Σιζτος Ε' ἐγεννήθη τετάρτην (13 Δεκεμβρίου 1521)· ἐγκατετάχθη Τετάρτην εἰς τὸ τάγμα τῶν Σχοινοζωστῶν (1537). ἐχειροτονήθη καρδινάλιος Τετάρτην· ἐξελέχθη πάπας Τετάρτην.

« Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'. ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του (τὴν Πέμπτην τῆς 4 Μαΐου 1643) προσεκάλεσε τοὺς ἱατροὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς ῥωτήσεν ἂν ἦτο δυνατόν